

sau:

в амурно — лировой охоте

sau:

мне наплевать на бронзы многопудные

sau:

Темно свинцовоночие

Îndrăzneala poetului atinge culmi uimitoare atunci cînd mulează după modelul peiorativului «белые» (albituri), «тряпье» (zdrențe), fie expresii disprețuitoare — umoristice:

Зазубрим фразу
— ишь ребяты —

fie chiar expresii încărcate de patosul sublimului:

Я
планов наших
люблю громадьё.

Crearea de cuvinte noi, neobișnuite, după modelul derivatelor admisibile în limba rusă e de o varietate infinită la Maiakovski. În capitolul IV citat mai sus, din «Poemul lui Octombrie», Miliukov este numit «нянь» («dădac»), iar în «Norul în pantaloni» o mare forță de sugestie capătă verbul «выпеть» (adică a cînta pînă la capăt, a te epuiza cîntînd), inexistent în dicționar, dar creat după modelul lui выпить, вынуть, выкорчевывать etc. Tot atît de paradoxale sînt și augmentativele sau diminutivele lui Maiakovski (божище, божик, тропка, транспортки, гупища, звоночки etc.) Cît de subtilă este ironia poetului față de rolul ingrat al unor anumiți critici, în această strofă unde atitudinea sa definește nuanțat doar prin folosirea a două diminutive diferite ale unuia și aceluiași cuvînt:

Все хорошо
поэт поет,
критик
занимается критикой.
У стихотворца —
корытце свое,
У критика —
свое корытико.

Rima interioară (критика — корытико) întărește și mai mult disprețul poetului față de acei critici care trăiesc pe seama comentariilor sterile pe marginea unor așa-zise «creații».

Maiakovski a îmbogățit enorm vocabularul poetic al limbii ruse și prin această neobosită activitate inventivă, dar și prin încadrarea în limbajul poetic a expresiilor pînă mai ieri considerate incompatibile cu poezia. În această ordine de idei trebuie subliniată, în primul rînd, perseverența cu care marele poet «innobila» limbajul așa-zis «uscat» al ziarelor sau al cărților politice. În poemele lui Maiakovski participă la desăvîrșirea unor imagini vizuale pînă